

rens eller Udvalgets Sag at søge dette rettet ved **Ændringsforslag** til 3die Behandling.

Lovforslagets Indhold med de dertil stillede **Ændringsforslag** samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattedes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Alberti): Betænkningen har oplyst det ærede Thing om, at Udvalget i alt Bøstentligt er enigt med det foreliggende Forslag. Jeg skal derfor ganske kortelig fremhæve de Punkter, hvorom der har været Spørgsmaal i Udvalget. Det første Forslag gaar ud paa, at det udtrykelig bestemmes i Lovforslaget, at der skal ansættes en Protokolfører og et Retsvidne i Kriminal- og Politiretten foruden det nuværende Antal af disse Bestillingsmænd. Til ethvert Kammer i Retten hører en Protokolfører og et Retsvidne; en saadan Forøgelse af Retspersonalet ligger indirekte i Forslaget, men Udvalget har fundet det rettest at faae en udtrykelig Bestemmelse derom sat ind i den første Paragraf. Dernæst har Udvalget været enigt i Forslagets Bestemmelse om altid at gjøre Politisager mod Børn til Sager indenfor luffede Døre. Forslaget gaar i saa Henseende kun ud paa at undtage kriminelle Sager fra offentlig Politibehandling. Udvalget mener, at Reglen rettest bør udstrækkes ogsaa til rene Politisager mod Børn, idet det finder, at de samme Grunde tale imod at foretage rene Politisager mod Børn for aabne Døre, som med Hensyn til kriminelle. I den Retning har Udvalget stillet et **Ændringsforslag** til § 2. Et æret Medlem af Udvalget (Zeth) mener at burde afvige fra Udvalgets Forslag. Udvalget mener nemlig, at Dommeren kan give Forældre eller Børger for Børn Udgang til at overvære Forhandlingen indenfor luffede Døre, og det ærede Mindretal mener, at Forældre og Børger ubetinget bør have en saadan Ret, og at deres Udgang til at deltage i Sagens Behandling ikke skal afhænge af Dommerens Skjøn. Jeg skal forbeholde mig nogle Bemærkninger i Anledning af det ærede Mindretals forventede Udtalelser om dette Punkt. Udvalget har foreslaaet et Tillæg til Loven, nemlig en ny § 4, som er en Rettelse af Loven om offentlige Politisager af 1863. Denne Rettelse gaar ud paa, at en Dommer i den offentlige Politiret ikke skal kunne meddele en Part en Advarsel, hvis Parten protesterer derimod, og foretrækker en Dom, saafremt han ellers kan dømmes. Udvalget mener, at man derved mere hæveder den personlige Sikkerhed mod en formentlig uberettiget Advarsel, saaledes som det ogsaa er antaget ved Udstedelsen af Loven om offentlige Politisager udenfor Kjøbenhavn, idet Dommerens Advarsel ogsaa der er gjort afhængig af Partens Tilladelse til at gaa ind paa denne. Endelig har Udvalget fundet Anledning til en Redaktionsændring med Hensyn til Lovens Titel. Den bestaar kun i at

optage i Forslagets Titel hele den Titel, der findes i den oprindelige Lov. Hermed skal jeg anbefale disse Forslag til det ærede Thing.

Zeth: Med Hensyn til det lille Underændringsforslag til Flertallets Forslag under Nr. 2, ser jeg, at jeg er betegnet som staaende alene med det, og jeg tror ogsaa, at det er formelt rigtigt, skjøndt jeg vel kunde være tilbøielig til at tro, at flere af Udvalgets Medlemmer kunde maaske være fundede til at give dette Forslag deres Stemme. Sagen er den, at jeg fuldfommen deler det ærede Udvalgs Betragtning om det Hensigtsmæssige og Onstkelige i at affondre disse Børn fra Offentligheden, fra det Publikum, der er Tale om. Jeg skal sige, at enhver Bemærkning, som i den Retning i Betænkningen staar fra Flertallets Side kan jeg tiltræde; men jeg ser ikke, at disse Bemærkninger i Et og Alt kunne føre til den Konklusion, som Flertallet har faaet ud deraf, navnlig forsaavidt den gaar imod dette lille Underændringsforslag. Efter den bestaaende Ret er — her er kun Tale om Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret — Udgangen til disse Retsmøder offentlig for Alle og Enhver, og selvfølgelig have ogsaa Børnenes Forældre og Børger Udgang til at være tilstede ved disse Retsmøder. Alt, hvad man nu kan sige, og som er sagt, og som jeg tiltræder i Retning af, at Publikum i det Hele fjernes fra disse Møder, naar der er Tale om Forseelser, begaaede af Børn, finder jeg kun ingen Anvendelse faae paa Forældre. Man maa huske paa, at Forældre have i dette Dieblik Udgang til at overvære disse Retsmøder og de Underøggelser, som i dem finde Sted, og det forekommer mig haardt at tage den Ret bort fra Forældrene, og at det heller ikke behøves, fordi man udelukker Uvedkommende. Naar man vil tænke sig i de Forældres Sted, hvis Børn blive indvillede i saadanne Underøggelser, som kunne medføre Straf af større eller mindre Haardhed, vil man kunne fatte, hvor ængstelige og bekymrede disse Forældre maa være baade for Sagen i sig selv og for at følge Sagens Gang, og hvor magtpaaliggende det maa være for disse Forældre at være tilstede for, at kunne give de Oplysninger, som de umyndige Børn ikke altid kunne forudsættes paa egen Haand tilstræffelig at kunne fremsføre. Jeg synes ikke, at man bør tage den Ret fra Forældrene, som de have, og kan heller ikke se, hvorledes det kan være forbundet med den mindste Ulempe i nogen anden Retning at konservere for Forældrene den Ret, de nu have. Det forekommer mig, at man ved at lade Forældrene beholde den Ret, de nu have, kun vil imødekomme et Onske og en Trang, som vistnok vil være naturlig hos alle Forældre, hvis Børn der er Tale om at drage til Ansvar. Det er kun det, Underændringsforslaget gaar ud paa, at Forældrene beholde den Ret, de